

A nyári Budapest olcsó örömei

(A Világ tudósítójától.) — Itt az uborkaszegzón, kitört a nyár, — mondogatják az emberek. Aki csak teheti, már délután igyekszik kifelé a városból, fák alá, a Margitszigetre, a Dunakorzóra és legfőképpen a Városligetbe, ahol tömegesen várnak rá a budapesti nyár olcsó örömei.

Olcsó örömhök? Igen, ezek a legolcsóbbak, bár nem olcsók, mert még ezekre sem jut mindenkinek pénze. Lássuk csak, mibe kerülnek egy pesti nyári délután legbanálisabb „örömei.”

Itt van például az uzsonna: a program egyik főpontja. Jobb helyen a kávé habbal vagy a fagyalt habbal tízezer, egy kifli hozzá ezer, a borraival minimuma ezer—ezer, tehát tizenháromezer a szerény, de esetleg zenés uzsonna. Vannak persze ennél olcsóbb helyek is. Elsősorban a tejcsarnok, ahol, mondjuk, az aludt tej háromezer s az előkelő yoghurt hatezer. Azután az úgynevezett fagyalt-teraszok, ahol három ezer a kis adag fagyalt, ötezer a nagy adag habbal, de kivétel a csokoládéfagyalt, amely hatezer. Sőt, láttuk a ligetben Budapest „legolcsóbb fagyaltozóját”, ahol a kis jegeskávé habbal két és félezer és a nagy jegeskávé habbal négy és félezer...

Rangsorban ezután az uccai árúsitás következik. A Városliget forgalmasabb útvonalain bódébódé mellett, vagy pedig kocsis, asztal, rögtönzött stand. A kocsiból kimért „egy pohár jégbehűtött, pasztörizált tej”, amely nagy népszerűségnek örvend, ezerhatszáz korona. Velejár a kiöblített pohár és a szomjas járókelő állva fogyasztja el, zsebéből csipeget hozzá zsemlyét vagy kenyeret. Itt kaphatók az északi sark összes tényezőiről elnevezett, „fagyalttal” töltött csokoládészeletek. Aránylag drágák: öt-hatezerbe kerülnek. Erős konkurenciájuk az elmaradhatatlan „nyalóka”, amely, tudvalevőn, divatos, felnőttek kezében, uccán, izléstelen, egész csomó nyári viccre ad alkalmat, viszont ezer koronánál nem kerül többbe. Ennél még a hagyományos sósperec is drágább, amely, csodálatosan, délelőtt ezeröttszáz, délután kétezer, de estére már: „kettő ötezer” is. A kis sóskifli nyolcszáz, a nagy sóskifli ezerhatszáz és mellette a párolgó üst, amelyből egy pár vurstli négyezer, egy pár debreceni hatezer, de, nini, már gyenge kukorica is akad. A kukorica nagy forgalmat csinál.

— Hogy a kukorica, néni?

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: .....

Cím: *A nyári Budapest olcsó örömei*

Forrás: .....

Világ

Bn
(Hely)

1925. 7. 18.
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás	
Tárgy	308
Hely	
Idő	'1925'
Személy	
Helyszám	308

— Ki micsodás, — mondja a néni, — van aki kettő, kettő és fél, háromezer... — de nagyon foghegyről mondja, ahogy az már szokás, ha jól megy a bolt. Hogyne, a kukorica még primőr, még odabenn a nagycsemegések is kiteszik a kirakatba, itt, a Hermína úton pedig már a munkások gyermekei is megvehetik. Hogyne volna büszke a kukoricás néni, tudja az ő szociális fontosságát...

Végül a piros szirup mellett, amely málnaszörp címén háromezerbe kerül és a „citromgázé” mellett, amely két és félezer — az ivóvíz is, mint árúciikk szerepel, az istenadta, azaz fővárosadta víz.

— Hogy a pohár víz?

— Tetszés szerinti, — mondja szigorúan a néni, miközben egy kisfiútól ötszázat inkasszál.

— Hát az ülőhely mibe kerül, hogy a pesti nép egy kissé elüldögélhessen a fák és a zöld jó szagában, lélekeni való levegőn? Attól függ, melyik milyen előkelő hely. Az ingyen padokon többnyire sosincs hely. Azokra bevették magukat a nyaraló családok, de hát a célból állnak is itt a székek: egy pihenés egy ültődben ezer korona. Azonban nem mindenütt. Például az Állatkertben, az esti zene mellett, amikor 7—8 ezer korona helyett 12 ezer korona beléptidíjat leszártál, külön fizetsz a székért kétezret. Külön levegőadó nincs. Azért sem fizet az ember, hogy a fákat láthatja.

*

Látni kell, mennyire szereti a pesti ember ezeket a városligeti térzenéket. Mert nemcsak az Állatkertben jut szabadégalatti zenekarhoz, hanem az Angol Parkban is, ahol ötezer korona beléptidíj mellett üldögélhet.

Ó igen, van olyan is, aki azért jön ide a ligetbe az alkony óráiban, mert szereti a *Carmen* esatogását, a *Hoffmann meséi* epedését, a *Trubadur* szenvedélyes panaszát, a *Butterfly* halk sirán-

kozásait, amelyeket itt játszanak a különböző zenekarok. Hogyne, miért ne akadna ennek is külön közönsége. De a legtöbben nem azért jönnek. Azért jönnek, hogy itt úgy ülhessenek és járjanak föl-alá, mint a fürdőhelyeken. Hogy az az illúziójuk meglegyen, nyaralnak, térzenénél vannak, úgy szórakoznak, pár koronáért, fényűzően, mint Füreden vagy Karsbadban vagy Ischlben a gazdag emberek. (Mint ők maguk is valamikor régen, amikor még tellett nyaralásra.) A vékony fűs leányok azért jönnek ide, hogy mutogassák színes, új ruhájukat, a fiatal emberek azért, hogy közelből vagy távolból flörtöljenek, a mamák azért, hogy jólesően megszóljanak, az apák — őszintén szólva — gyakran távolmaradnak: ugyanúgy van ez itt, mint a fürdőhelyeken.

Csak a gyerekesebb kedélyű emberek járnak körül a látványosságok között. A maguk kedvéért, vagy a gyerekek kedvéért. Az Állatkertben különösen az etetés érdekli őket. Vagy nagyobb események, amilyen a vízváltás a fókák medencéjében. Vagy a két struccmadár erőszakos hehessegetése éjszakára. (Magát az állati pszichét, az állat eseménytelen életét — csak legkevesebben figyelik. Pedig az érdekesebb minden térzenénél, emberi modorosságnál és úgynevezett eseménynél.)

Kinn pedig a két tulajdonképpeni szórakozótelep vonul: a vurstli és az Angol Park, a proletár-osztály és a polgári osztály élesen elhatárolt két területe. De a két néposztály két szórakozótelepének lényege ugyanaz. E két helyen is — mint minden hasonló szórakozási telepen — az ember szadizmusa és mazochizmusa élvez, minden ember, amikor itt szórakozik, szenved vagy szenvedtet, retteg, vagy megijeszt, borzong és átvitt értelemben, burkolt formában: öl. Az emberek itt ötszáz koronáért pofozóembert pofoznak. Ezer koronáért figurákat lönek le. Nehány ezresért láthatnak gyilkosokat és hullákat, beteg testrészeket és szörnyű sebeket a plasztikonban. Ezerötszázért az ember kínlódhat a ringlispilén, amely fölkaparja a gyomrát és elszédíti fejét, kétezerért valóságos hegymagasságból, nem egész veszélytelenül, leródlizhat a völgybe, négyezerért sikonghat a lélekzetelszorító hullámvasúton és megint csak csekély

pénzért láthat hipnótikus álmod, telepatikus csodát, megbabonázott kastélyt, vagy négy lábú libát... Az egész különbség a polgári és a proletár vurstli között csak formai. A polgári osztály idegbizsergető szórakozásai fölhasználják a kor technikai vívmányait. Itt majdnem minden játék villany- vagy gőzerőre jár, az emberek sikongásait kábelek sistergése, vagy dinamók kattogása kíséri és mind ezzel egy kis darab világváros jött el hozzánk a malteros papírmáspavillónokban. Az ember tízezer koronáért hullámzó vaslemezeken autózhat, vagy össze-vissza száguldhathat kis, kormánykerekes kocsikon, amelyeket felső villanyvezeték hoz gyorstempóju iramba. És hogy a haladás illúzióját végleg idekapcsoljuk a nyári szórakozások műfajai közé: van itt még rádió-pavillón is, ahol az ember ötezer koronáért hallgathatja Berlin, München, vagy Róma híreit és hangversenyét.